

ΕΛΕΝΗ ΓΑΛΗΝΟΥ



ΕΡΩΤΕΣ
από πηλό

διόπτρα

*Αφιερωμένο στις ψυχές
που ζουν για την τέχνη.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ



Κεραυνός εν αιθρία

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

**Στο παρόν
Αθήνα
Τρίτη 15 Μαρτίου**

Μεσημέρι, περασμένες τρεις, η κάθοδος στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας έπληξε από την κίνηση. Το κόκκινο σπορ αυτοκίνητο πέρασε μπροστά από το Μέγαρο Μουσικής κάνοντας επικίνδυνους ελιγμούς, μπήκε σφήνα στην αριστερή λωρίδα και μετά έκανε αναστροφή κι έφυγε αναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα. Η νεαρή οδηγός δεν έδωσε σημασία ούτε στο σήμα που απαγόρευε την αναστροφή ούτε στο φανάρι που μόλις είχε ανάψει κόκκινο.

Έστριψε τώρα δεξιά σε έναν μικρότερο δρόμο και λίγα μέτρα πιο κάτω φρέναρε απότομα. Έχωσε το αυτοκίνητο λοξά σε ένα κενό ανάμεσα σε δύο άλλα και σταμάτησε, αδιαφορώντας που είχε καβαλήσει το μισό πεζοδρόμιο. Άρπαξε την τσάντα της κι έφυγε σαν κυνηγημένη.

Βγήκε πάλι στη λεωφόρο βαδίζοντας βιαστικά. Ήταν μέσα στα νεύρα και ένιωθε απίστευτη ένταση. Είχε παρατήσει τη δουλειά της στη μέση και δεν της άρεσε, όμως αυτό που είχε μάθει την είχε αναστατώσει και σε λίγο η ίδια είδηση θα αναστάτωνε κάποιον ακόμα.

Δuo περαστικοί γύρισαν και την κοίταξαν.

«Η Μαραγκού δεν είναι αυτή;»

«Αυτή είναι», σχολίασαν.

Εκείνη δεν έδωσε σημασία. Αυτό γινόταν εδώ και χρόνια. Όλοι την ήξεραν, όπου κι αν πήγαινε την αναγνώριζαν.

Λίγο πιο κάτω σταμάτησε μπροστά στην είσοδο ενός πολυώροφου κτιρίου. Οι συρόμενες πόρτες άνοιξαν αυτόματα. Πήρε ανάσα λες και θα έκανε μακροβούτι και χώθηκε στα σπλάχνα του επιβλητικού κτίσματος.

Ένωσε τώρα ακόμα πιο νευρική κι ας είχε διαβεί τόσες και τόσες φορές αυτή την είσοδο. Την ενοχλούσε που ήταν αναγκασμένη να βρεθεί ξανά μ' αυτόν τον άντρα. Είχαν μεσολαβήσει τέσσερα χρόνια από τότε που είχε να τον δει πρόσωπο με πρόσωπο και θα έδινε πολλά για να αποφύγει αυτή τη συνάντηση, όμως στην παρούσα περίπτωση δεν χωρούσε καμιά αναβολή.

Η τριανταεξάχρονη γυναίκα προχώρησε προς τη μεριά των ασανσέρ χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στον θυρωρό που καθόταν στη αριστερή πλευρά, πίσω από τον πάγκο του.

«Παρακαλώ, πού πηγαίνετε;» ρώτησε εκείνος ευγενικά μόλις την είδε.

Εκείνη πάγωσε το βήμα της και ύστερα έστρεψε αργά το κεφάλι και τον κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της δίχως να αρθρώσει λέξη. Πέρασαν κάμποσα νεκρά δευτερόλεπτα, μέχρι που είδε το πρόσωπο του ανθρώπου να συσπάται από έκπληξη.

«Κυρία Μαραγκού!»

Εκείνη χαμογέλασε παγερά.

«Έχετε ραντεβού με τον κύριο Κομνηνό;» τη ρώτησε μουδιασμένα.

«Θα έπρεπε;» του πέταξε εκείνη νευριασμένη.

«Θέλω να πω, δεν δέχεται δίχως ραντεβού, το ξέρετε», ξεροκατάπιε φανερά αμήχανος.

«Εμένα θα με δεχτεί», του απάντησε και συνέχισε απτόητη προς τα ασανσέρ δίχως να γυρίσει να κοιτάξει ξανά τον άντρα, που, σχεδόν πανικόβλητος, έσπευσε να σηκώσει το εσωτερικό τηλέφωνο και να καλέσει κάποιον. Ίσα που τον άκουσε να λέει την ώρα που έκλεινε η πόρτα του ασανσέρ κάτι σαν: «... μα πώς να τη σταματήσω;».

Γέλασε μέσα της με τον πανικό που είχε αρχίσει ήδη να σκορπά η εισβολή της. Ήταν το καλύτερο ηρεμιστικό για να διώξει ένα μέρος της φόρτισής της. Και μόνο η εμφάνισή της σ' αυτό το κτίριο ήταν αρκετή για να σημάνει γενικούς συναγερμούς σε όλα τα γραφεία του τετάρτου ορόφου. Μέχρι να φτάσει στο προσωπικό γραφείο του πρώην υφυπουργού, ήθελε να έχει αποβάλει το άγχος της και να έχει φορέσει τη γνωστή μάσκα της πλήρους αυτοπεποίθησης.

Η είδηση που του πήγαινε και η συζήτηση που θα επακολουθούσε έκαιγαν κυριολεκτικά και δεν είχαν καμιά σχέση με την πολύχρονη προσωπική τους διαμάχη. Ήταν μια στενάχωρη και περίπλοκη κατάσταση γεμάτη ενοχές, που μοιράζονταν αποκλειστικά οι δυο τους από τα είκοσι τρία τους χρόνια. Και τώρα, ήταν ίσως η μόνη φορά που θα χρειαζόταν να παραμερίσουν τις διαφορές τους και να βρουν μια ευνοϊκή λύση για το κοινό τους συμφέρον.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του ασανσέρ, ίσιωσε το λευκό παλτό της, έστρωσε τα ξανθά μαλλιά της και διόρθωσε λίγο ακόμα το ύφος της. Μέχρι να ανοίξουν οι πόρτες είχε μεταμορφωθεί σ' αυτό ακριβώς που ήθελε. Χαμογέλασε ικανοποιημένη στο είδωλό της και βγήκε στον διάδρομο με αέρα σταρ.

Έξω απ' την πόρτα του γραφείου του Κομνηνού είδε τη γραμματέα του, που περίμενε όρθια με εμφανή τα σημάδια του πανικού.

«Φαντάζομαι ότι πλέον έχει ενημερωθεί για την άφιξή μου και με περιμένει», της πέταξε δίχως καν να την κοιτάξει.

«Μάλιστα, κυρία Μαραγκού, περάστε», είπε η γυναίκα, που παρά τα πενήντα της χρόνια και τη μεγάλη εμπειρία της σε αυτό το πόστο, έδειχνε τρομοκρατημένη.

Η διαμάχη της Φαίδρας Μαραγκού και του Μάρκου Κομνηνού ήταν ένα σίριαλ πολλών καυτών επεισοδίων, που το είχε παρακολουθήσει σε όλο της το μεγαλείο όλη η Ελλάδα. Η δημόσια και ακραία φιλονικία τους είχε χτυπήσει υψηλά νούμερα τηλεθέασης, και παρόλο που είχαν περάσει τέσσερα χρόνια από το πολύκροτο διαζυγίό τους, ο απόηχος κρατούσε ακόμα, βρίσκοντας συνεχώς μικρές εστίες φωτιάς για να αναζωπυρώνεται.

Πρώτα ο γάμος τους, πριν από έντεκα χρόνια. Ήρθε εντελώς απρόσμενα και προκάλεσε μεγάλο σούσουρο για τη λαμπρότητα και τη μεγαλοπρέπειά του. Απ' την εκκλησία και το νυφικό ως τη δεξίωση και τους διάσημους καλεσμένους, υπήρχε μια απίστευτη υπερβολή και σπατάλη που δεν πέρασε απαρατήρητη. Για εβδομάδες φιγουράριζαν οι φωτογραφίες τους σε περιοδικά, εφημερίδες και ιστοσελίδες με κάθε λογής σχόλιο. Ο γοητευτικός νεαρός δικηγόρος και υποψήφιος βουλευτής του κόμματος της αντιπολίτευσης και η όμορφη, ανερχόμενη τηλεπαρουσιάστρια ανέβηκαν τα σκαλιά της εκκλησίας σε έναν γάμο ανοιχτό στο ευρύ κοινό. Η ζωή τους σε δημόσια θέα για να έλξει όσο το δυνατόν περισσότερους θαυμαστές και ψηφοφόρους.

Επτά χρόνια αργότερα ήρθε το διαζύγιο και πυροδότησε

ακόμα περισσότερο το ενδιαφέρον με την έντονη και ανατροφοδοτούμενη δημόσια αντιπαράθεσή τους. Και επιπλέον, η γνωστή πια τηλεπαρουσιάστρια μεσημεριανής ζώνης δεν έχανε ευκαιρία να εκτοξεύει κατηγορίες κατά του πρώην συζύγου της και πλέον πρώην υφυπουργού και να τον στολίζει με τα χειρότερα λόγια.

Η Φαίδρα Μαραγκού ήξερε πως κι αυτός απ' την πλευρά του το ίδιο ακριβώς έκανε. Έβρισκε διαρκώς πατήματα για να της ανταποδίδει τις ίδιες αιχμηρές κατηγορίες για να την προσβάλλει. Δεν είχε διστάσει μάλιστα να την κατηγορήσει δημόσια ως την κύρια υπεύθυνη για την αποτυχία της επανεκλογής του στις πρόσφατες εθνικές εκλογές, λόγω των ασύστολων συκοφαντιών της που τον δυσφήμησαν.

Εκείνη ωστόσο δεν πτοήθηκε ποτέ από καμιά κατηγορία του. Ίσως να εκμεταλλευόταν κιόλας κάτι τέτοιες ευκαιρίες για να τον χτυπά περισσότερο μέσα απ' την εκπομπή της ανεβάζοντας τα νούμερα της τηλεθέασης. Πουλούσε ακόμα το θέμα τους σαν ζεστό ψωμί κι όταν έκανε να κοπάσει, όλο κάτι γινόταν που το επανέφερε ξανά στο προσκήνιο και έπιαναν πάλι τα σάιτ να σχολιάζουν, τα σχετικά έντυπα να γράφουν και να δημοσιεύουν φωτογραφίες και τα τηλεοπτικά πάνελ να δίνουν ρέστα απ' το κουτσομπολιό.

Κάποιοι άλλοι βέβαια δεν δίσταζαν να τους επικρίνουν ανοιχτά, λέγοντας πως επίτηδες συντηρούσαν και οι δυο τους αυτή τη διαμάχη, για να τραβούν επάνω τους τα φώτα της δημοσιότητας επειδή το είχαν ανάγκη. Η εκπομπή της Φαίδρας Μαραγκού έχανε διαρκώς σε τηλεθέαση απ' τα αντίστοιχα προγράμματα άλλων καναλιών, όσο για τον Μάρκο Κομνηνό, είχαν σαφώς περισσότερα να του καταμαρτυρήσουν.

Δεν έφταιγε μόνο η αποτυχία του να επανεκλεγεί βουλευτής, ήταν και το σούσουρο που έσερνε πίσω του. Είχε σκορπίσει άφθονο χρήμα για την προεκλογική του καμπάνια και κάποιοι απορούσαν αν αυτά τα ποσά είχαν προέλθει από την προσωπική του δουλειά και μόνο. Ήταν μόλις τριάντα έξι χρόνων και ήταν γνωστό πως δεν καταγόταν από πλούσια οικογένεια. Το σπίτι του στην Εκάλη, το αυτοκίνητό του, η μεγάλη περιουσία του, ακόμα και τα μεγαλόπρεπα γραφεία που διατηρούσε όλα αυτά τα χρόνια σε κεντρική λεωφόρο της Αθήνας ήταν πρόκληση σε περιόδους κρίσεων και πανδημιών που βίωνε όχι μόνο η Ελλάδα, αλλά και όλος ο πλανήτης. Και σε αυτό το σημείο κάποιες κακές γλώσσες είχαν αρχίσει να ψιθυρίζουν για σκάνδαλα και μίζες πολλών εκατομμυρίων ευρώ, αμαυρώνοντας περισσότερο την ήδη τσαλακωμένη εικόνα του Μάρκου Κομνηνού.

Η Φαίδρα πέρασε στο πολυτελές γραφείο του πρώην συζύγου της κλείνοντας πίσω της την πόρτα με θόρυβο. Είδε συγχρόνως τον Μάρκο να την κοιτάζει από πάνω ως κάτω με στα νεύρα, αλλά καθόλου δεν πτοήθηκε. Προχώρησε αγέρωχη και στάθηκε ένα μέτρο μπροστά απ' το γεμάτο χαρτιά και φακέλους γραφείο.

«Μπορώ να μάθω τον λόγο αυτής της άθλιας εισβολής;» της επιτέθηκε λεκτικά και ούτε κουνήθηκε απ' την καρέκλα του.

«Πόσο ηλίθιος μπορείς να είσαι;» του επιτέθηκε κι εκείνη, πετώντας με αυθάδεια την τσάντα της στη δερμάτινη πολυθρόνα στο πλάι.

«Μη με προκαλείς, Φαίδρα, με το ζόρι κρατιέμαι».

«Έλα! Και τι θα κάνεις;» τον ειρωνεύτηκε.

«Μη συνεχίζεις. Έτοιμος είμαι να βάλω την ασφάλεια να σε πετάξει έξω με τις κλοτσιές».

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της με απαξίωση. «Τι να σου πω, καημένε! Όρεξη είχα νομίζεις να δω τα μούτρα σου. Έχε χάρη που υπάρχουν πολύ σοβαρότερα προβλήματα αυτή την ώρα».

«Φαίδρα!... Κόψε το υφάκι και λέγε», της πέταξε τσιτωμένος.

Εκείνη σήκωσε τα μάτια και τον κεραυνοβόλησε με ένα δηλητηριώδες βλέμμα. Ύστερα έσκυψε απειλητικά πάνω απ' το γραφείο του, φέρνοντας το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό του. Μια λέξη είπε μόνο, προφέροντάς τη αργά, με έναν ανατριχιαστικό ψίθυρο, κι έμεινε μετά να τον κοιτάζει απολαμβάνοντας τον πανικό του.

«Αποφυλακίζεται!»

Στο άκουσμα και μόνο αυτής της λέξης ο Μάρκος έγινε κατάσπρος. Η Φαίδρα τον είδε που τινάχτηκε σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Έσπρωξε απότομα την καρέκλα του πίσω και σηκώθηκε. Το σοκ είχε απλωθεί σε όλο του το πρόσωπο, αλλοιώνοντας τα χαρακτηριστικά του. Της ήρθε να βάλει τα γέλια. Κάπως έτσι είχε αισθανθεί και η ίδια το πρωί. Σαν κεραυνός εν αιθρία έπεσε επάνω της όταν το ανέφερε στην κουβέντα ο συνεργάτης της. Ο Στέλιος βέβαια δεν μπορούσε να φανταστεί τι σήμαινε για την ίδια αυτή η καυτή πληροφορία. Θυμόταν ότι είχε δώσει ρεσιτάλ ερμηνείας για να κρύψει την ταραχή της. Με τα χίλια ζόρια έβγαλε την εκπομπή της κι ύστερα ξεπέταξε στα γρήγορα τις βασικές εκκρεμότητες για την αυριανή, είπε ένα ψέμα στους συνεργάτες της κι έφυγε απ' το κανάλι τρέχοντας να προλάβει τα μαντάτα στον Μάρκο.

«Πότε;» ρώτησε τώρα εκείνος με μια βραχνάδα στη φωνή.
«Αύριο».

«Πού το έμαθες;»

«Αυτό έχει σημασία τώρα; Βγαίνει σου λέω. Βγαίνει! Δεν φτάνει αυτό;»

«Ναι. Φτάνει... Βγαίνει λοιπόν», ψέλλισε εκείνος σφίγγοντας τα χείλη.

«Ναι, και ψάξε να βρεις τι θα της πούμε. Τώρα δεν θα είναι όπως την άλλη φορά».

Ο Μάρκος έχωσε τα χέρια βαθιά στις τσέπες του παντελονιού του. Το βλέμμα του σκοτείνιασε καθώς κοιτούσε γύρω του προβληματισμένος. «Είναι σίγουρο; Διασταυρωμένο;» ξαναρώτησε σαν να ευελπιστούσε να του πει πως ήταν απλώς ένα κακόγουστο αστείο για να του σπάσει τα νεύρα, όπως συνήθιζε.

«Απορώ πώς έγινες υφυπουργός! Βλάκας είσαι, παιδί μου, ή κουφός;» τον ειρωνεύτηκε ξανά απαξιώνοντας να απαντήσει σε κάτι που είχε ήδη αναφέρει δυο φορές.

«Πάψε, Φαίδρα! Δεν είναι ώρα για τέτοια. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε».

«Εγώ το ξέρω, εσύ δεν λες να το καταλάβεις τόσο ώρα».

«Ω! Φτάνει επιτέλους! Δεν μου είναι εύκολο να το δεχτώ ούτε να το διαχειριστώ, δεν το καταλαβαίνεις;» δικαιολογήθηκε.

«Γιατί δεν μπορείς; Θα έβγαине κάποτε, δεν το ήξερες;» του απάντησε τάχα άνετη για να τον κεντρίσει, αν και η αιχμή στρεφόταν εξίσου και προς την ίδια.

«Ναι. Το ήξερα, να πάρει... Τώρα όμως τι κάνουμε;» είπε πάλι εκείνος αγχωμένος. Έδειχνε πελαγωμένος, οι κινήσεις του ήταν σπασμωδικές και μαρτυρούσαν την έντασή του.

Η Φαίδρα πήρε τη σκυτάλη μήπως βγάλουν άκρη. «Δύο λύσεις υπάρχουν. Ή θα περιμένουμε να δούμε τις κινήσεις της ή... θα κάνουμε εμείς το πρώτο βήμα σε ένδειξη καλής θέλησης».

«Εμείς;» έκανε σατισμένος.

«Ναι, εμείς, Μάρκο. Το αντέχεις;» του έριξε μια λοξή ματιά.

«Δεν ξέρω. Ίσως. Ίσως πάλι...»

«Μου αρέσουν η σταθερότητα και η αποφασιστικότητά σου!» έσταξε πάλι το φαρμάκι της.

Εκείνος έδειξε να την αγνοεί. Ξέσφισε κι έλυσε τη γραβάτα του πετώντας τη στην καρέκλα, πάνω στο σακάκι του. Άνοιξε μετά το κολάρο με μια βίαιη κίνηση, σαν να ήταν αυτό η βασική πηγή της φόρτισής του και πήρε βαθιά ανάσα.

Η Φαίδρα τον κοιτούσε συνεχίζοντας να απολαμβάνει τον πανικό του. Αξιολύπητος φαινόταν.

«Εσύ τι προτείνεις;» τη ρώτησε τώρα πιο ήπια, σαν να της ζητούσε προσωρινή ανακωχή από τις εχθροπραξίες τους.

«Κοίτα, θα έλεγα να περιμένουμε, ίσως να μη θελήσει να μας δει».

«Θα θελήσει, είμαι σίγουρος», ο Μάρκος έδειξε περισσότερο ανήσυχος.

«Γιατί; Τόσα χρόνια δεν το έκανε, γιατί να το κάνει τώρα;»

«Γιατί τώρα είναι αλλιώς. Τώρα βγαίνει και μπορεί...» Δεν ολοκλήρωσε τη φράση του, όμως η Φαίδρα κατάλαβε, φοβόταν να πει τι θα μπορούσε να επακολουθήσει.

«Αναρωτιέμαι, έχει μάθει άραγε για εμάς;» συνέχισε η Φαίδρα, αν και ήξερε την απάντηση.

«Σίγουρα το έμαθε. Στη φυλακή ήταν, όχι σε κώμα», την ειρωνεύτηκε.

«Α! Μη με προκαλείς», τον απείλησε με ύφος.

«Μα λες κάτι βλακείες! Βούιξε ο τόπος, και με τον γάμο μας και με το διαζύγιο, κι ακόμα βουίζει δηλαδή...» της είπε ο Μάρκος.

«Ωραία. Καλύτερα να ξέρει», του πέταξε παριστάνοντας την άνετη.

«Δεν είναι μόνο αυτό, Φαίδρα, και πάψε να τα αντιμετωπίζεις όλα με αυτή την απάθεια. Θα έχουμε σοβαρό πρόβλημα, δεν το καταλαβαίνεις; Τι θα της πούμε έτσι που τα κάναμε;» γύρισε προς το μέρος της αγχωμένος.

«Σκατά! Τι άλλο θες να της πούμε, Μάρκο;»

«Δεν είναι απάντηση αυτή!» νευρίασε εκείνος.

«Και τι άλλο θες να πω, μωρέ; Ότι την πουλήσαμε; Ότι είπαμε ένα σωρό ψέματα και την εγκαταλείψαμε κι από πάνω; Ότι την αφήσαμε να πάει φυλακή για χάρη μας; Συλλήψεις, ανακρίσεις, προφυλακίσεις, δίκες, καταδίκες κι εμείς το παίζαμε άσχετοι, λες και ήταν μια απλή γνωστή που τη γνωρίσαμε ένα καλοκαίρι στις διακοπές μας; Θες να σου απαριθμήσω μήπως κι άλλα; Έχω πολλά», του πέταξε σαρκαστικά.

«Πάψε! Σοβαρέψου να πάρει η ευχή!» της φώναξε οργισμένος.

«Και τι θα αλλάξει, Μάρκο, αν σταματήσω; Θα διορθωθεί μήπως κάτι;»

Εκείνος έκανε πως δεν την άκουσε και συνέχισε σε άλλο τόνο. «Αναρωτιέμαι πώς μπορεί να νιώθει. Μας μισεί; Μας τα έχει μαζεμένα και μας τη φυλάει ή μας έχει σιχαθεί και μας έχει ξεγράψει; Θα ζητήσει εκδίκηση; Έφαγε δεκατρία χρόνια! Μπήκε είκοσι τριών χρόνων κορίτσι και βγαίνει τριάντα έξι ετών γυναίκα. Έχασε δεκατρία απ' τα καλύτερά της χρόνια πίσω από τα κάγκελα».

«Μάρκο, μην αρχίζεις το μελό. Το έχουμε συζητήσει χιλιάδες φορές αυτό το θέμα. Αν ήθελε να μας εκδικηθεί, θα μιλούσε από τότε για εμάς, όμως δεν το έκανε. Δεν μας έδωσε τότε. Το πήρε όλο επάνω της και μαγκιά της!»

«Μαγκιά της λέμε εμείς, αυτή δεν ξέρω τι λέει...» είπε προβληματισμένος.

«Μην αρχίζεις πάλι! Εκείνη συνέλαβε η αστυνομία. Εκείνη έδειχναν ως ένοχη όλα τα στοιχεία, και στην τελική, δεν αρνήθηκε πως ήταν σπίτι του. Εδώ παραδέχτηκε πως όταν έφυγε, το θύμα είχε πεθάνει. Αν έμπλεκε κι εμάς, δεν θα άλλαζε κάτι για αυτή. Απλώς θα την πληρώναμε και οι τρεις μας».

«Ναι, αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα, Φαιδρούλα μου», ξεφύσησε ενοχλημένος.

«Ω! Φτάνει πια! Όλο αλλά και αλλά είσαι. Τέλειωνε κάποτε με τη μιζέρια και την κακομοιριά σου», δυσανασχέτησε κι εκείνη.

«Φαίδρα, μη νευριάζεις. Ξέρεις πολύ καλά τις ευθύνες μας. Εκμεταλλευτήκαμε τη σύγχυσή της και τη βγάλαμε ψεύτρα. Πουθενά δεν τη στηρίξαμε ούτε πριν ούτε μετά».

«Ωραία. Τι να κάνουμε τώρα; Θυμάσαι πόσες ασυναρτησίες έλεγε; Μόνη της έκαψε τον εαυτό της. Έδειχνε ένοχη».

«Εσύ θυμάσαι μήπως σε τι χάλι ήταν όλες εκείνες τις μέρες; Πιο χαμένη και διαλυμένη δεν θα μπορούσε να είναι! Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί κράτησε τόσο παθητική στάση. Δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν, λες και όντως έφταιγε εκείνη».

«Ωχ τα ξανάπαμε αυτά, ήταν σε σοκ».

«Ήταν, και οι τρεις ήμαστε. Όμως όταν την αφήσαμε, δεν ήταν έτσι. Φαινόταν ψύχραιμη. Τι μεσολάβησε; Κι όταν την έπιασαν, γιατί δεν μίλησε; Θα μπορούσε να επιμείνει στην

αλήθεια και να έχει ελαφρυντικά. Υπήρχαν στοιχεία που έκαιγαν κι εμάς».

«Δεν μου λες, ρε Μάρκο, γιατί ξανακάνουμε τώρα αυτή την κουβέντα;» ύψωσε απότομα τον τόνο της φωνής της νευριασμένη.

«Γιατί η υπόθεση αυτή δεν είναι καθόλου απλή, και το ξέρεις».

«Ποτέ δεν ήταν απλή. Όμως το τότε, Μάρκο, έχει περάσει, το τώρα είναι αυτό που μας ενδιαφέρει. Γι' αυτό κοίτα να κατεβάσεις πάλι καμιά φαινή ιδέα, όπως τότε!... Δικηγόρος είσαι, το έχεις με τα σενάρια και τα ψέματα».

«Μην ειρωνεύεσαι. Χάρη σε εμένα δεν πήγαμε κι εμείς φυλακή», της αντιγύρισε οργισμένος.

«Άα! Ως εδώ! Μην κοροϊδεύομαστε και αναμεταξύ μας. Μια βλακεία ήταν το ευφυές σχέδιό σου, Μάρκο, από παντού έμπαζε. Αν δεν είχε καταθέσει τόσα ψέματα εκείνη η ζαβή που σε γούσταρε, μέσα θα μας είχαν χώσει κι εμάς. Θυμάσαι πόσες ερωτήσεις μας έκαναν με τα στοιχεία που βρήκαν;»

Ο Μάρκος δεν απάντησε και η Φαίδρα δεν τον τσίγκλησε άλλο. Τον άφησε να σκεφτεί μήπως βρουν κάποια λύση.

Τον είδε που άρχισε να βηματίζει σιωπηλός. Πήγαινε κι ερχόταν μες στο γραφείο του γεμάτος ένταση, σκοτεινιασμένος, οργώνοντας κάθε τόσο με τα δάχτυλα τα μαλλιά του.

«Κι έχουμε, γαμώτο, τόσο λίγο χρόνο μπροστά μας. Ως αύριο. Τι να κάνει κανείς ως αύριο;» είπε ενοχλημένος μέσα από τα δόντια του.

Η Φαίδρα ένωσε ξαφνικά την πίεση να αυξάνεται επικίνδυνα μέσα σε εκείνο τον χώρο. Ο τρόπος του Μάρκου και

οι νευρικές του κινήσεις της μετέδιδαν το άγχος του, όμως δεν το ήθελε, της έφτανε το δικό της.

Αισθάνθηκε μια απότομη έξαψη. Έβγαλε το παλτό της και το πέταξε στην πολυθρόνα. Ύστερα του έβαλε τις φωνές προσπαθώντας να ξεσπάσει.

«Φτάνει! Σταμάτα να κάνεις σαν νευρόσπαστο. Δεν σε αντέχω!»



Ο Μάρκος άφησε ασχολίαστα τα λόγια και τις φωνές της κι απέφυγε να την προκαλέσει ξανά, δεν ήθελε να καβγαδίσουν τούτη την ώρα, και με τη Φαίδρα ο καβγάς ήταν ό,τι πιο εύκολο. Στα επτά χρόνια του γάμου τους, ήταν εκατοντάδες οι ομηρικοί καβγάδες τους, οι προσβολές και οι βρισιές, οι φωνές και τα νεύρα. Θύμιζαν φωτιά πλάι σε μπαρούτι. Ένα απλό «τσαφ» ήταν αρκετό για να προκαλέσει μια έκρηξη μεγατόνων. Όμως και τα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν απ' τον χωρισμό τους ως σήμερα, τα ίδια και χειρότερα γίνονταν.

Ήταν θαρρείς πιο σύνθετη η αιτία που τα προκαλούσε. Κάτι βαθύτερο συντηρούσε και ανατροφοδοτούσε τη διαμάχη τους και τους ωθούσε στα άκρα. Δεν μπορούσαν να βρουν ηρεμία ούτε μαζί ούτε χώρια. Το ένοχο παρελθόν ήταν πάντα παρόν. Το μοιραίο γεγονός τους είχε σημαδέψει αμετάκλητα. Εκείνο το έγκλημα που είχαν διαπράξει και οι τρεις το είχε πληρώσει τελικά μόνο ο ένας. Άδελά τους είχε συμβεί, όμως αυτό δεν ακύρωνε το αποτέλεσμα ούτε δικαίωνε την πράξη τους.

Και εκείνη η πράξη βάραινε πιο πολύ απ' όλους τον Μάρκο. Εκείνος έφερε τη μεγαλύτερη ευθύνη και το ήξερε.

Κι όσο κι αν επέμενε να το αρνείται στους άλλους, κατά βάθος γνώριζε και τα λάθη του και τις ευθύνες του. Και αυτή η γνώση κουβαλούσε άγχος, που τον φόρτωνε με ενοχές. Ερχόταν ύπουλα κάποιες νύχτες σαν σκιά και τον στρίμωχνε, κι αν τύχαινε να βρει τη συνείδησή του αφύλαχτη, τότε τρύπωνε στην ψυχή του και του έκλεβε τον ύπνο και την ηρεμία.

Στα χρόνια που πέρασαν βρήκε τον τρόπο να τα σπρώξει στο περιθώριο και να τα κουκουλώσει. Όμως τώρα επανήλθαν τόσο απροσδόκητα και του αναστάτωσαν ξανά τη ζωή. Ήταν απόλυτα αναγκαίο να βρεθεί μια λύση, ένα μονοπάτι διαφυγής. Όσο το σκεφτόταν όμως, τόσο πιο δύσκολο φάνταζε. Ετούτη η είδηση της αποφυλάκισης τον είχε αιφνιδιάσει, λες και είχε σφυρίξει τη λήξη του χρόνου εντελώς απροειδοποίητα.

Γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα που καθόταν απέναντί του παριστάνοντας την άνετη. Την ήξερε όμως πια τη Φαίδρα, και η ίδια ανησυχούσε, όμως είχε βρει τρόπους να το κρύβει. Ήταν πολύ εγώιστρια και πεισματάρια για να αφήσει να εκδηλωθούν το άγχος και η αδυναμία της.

«Κοίτα, λέω να περιμένουμε. Δεν έχω μούτρα να πάω να τη δω», της είπε τελικά δίνοντας μια πρόχειρη λύση.

«Καλά. Αφού δεν μπορείς... Εξάλλου εσύ της χρωστάς παραπάνω», του πέταξε με το ίδιο υπεροπτικό ύφος.

Ο Μάρκος συγχύστηκε, δεν έχανε ευκαιρία να στάξει το φαρμάκι της. Γύρισε απότομα και την αγριοκοίταξε.

«Τι με κοιτάς έτσι;» τον αποπήρε εκείνη. «Στην πραγματικότητα εσένα κάλυψε. Εσύ ήσουν αυτός που τον σκότωσε».

«Εσύ το ξεκίνησες όμως! Όλα εσύ τα ξεκίνησες, ηλίθια!» της φώναξε εξοργισμένος.

«Πας καλά, αγοράκι μου; Εγώ σου φταίω πάλι;» τον αντέκρουσε.

«Εσύ! Εσύ και οι μαλακίες σου, Φαίδρα».

«Καλά, καλά, δεν σκοπεύω να ξανακάνω αυτή τη συζήτηση. Λέγε και πίστευε ό,τι θες. Εγώ παραιτούμαι!» Σήκωσε τα χέρια ψηλά και κατευθύνθηκε αδιάφορα προς το παράθυρο.

Ο Μάρκος αποφάσισε να σταματήσει εκεί την κουβέντα τους, πριν η Φαίδρα του σπάσει εντελώς τα νεύρα. Έτοιμη ήταν, το έβλεπε.

Έκανε μια σύντομη παύση να ανασυνταχθεί. Γιατί αν το θέμα του εγκλήματος τους έκαιγε μία φορά, υπήρχε ακόμα ένα εξίσου καυτό. Ήταν μια πράξη που κουβαλούσε όλα τα γνήσια συστατικά της προδοσίας. Και γι' αυτή την πράξη υπεύθυνοι δεν ήταν πια και οι τρεις, αλλά αποκλειστικά αυτοί οι δύο.

«Και για εμάς; Τι θα της πούμε;» προσπάθησε να το παίξει πιο αποστασιοποιημένος αυτή τη φορά, αλλά δεν του βγήκε όπως ήθελε.

«Ξέρω κι εγώ! Ας πούμε πως μπλέξαμε. Αυτό δεν έγινε εξάλλου;» τον ρώτησε εκείνη με απάθεια.

Ο Μάρκος φούντωσε πάλι, θα ήταν δύσκολο να την ανεχτεί περισσότερο με αυτό το ύφος. Πέρασε λοιπόν στην αντεπίθεση. «Τι ωραία που τα λες! Μπράβο!» τη χειροκρότησε. «Ο γκόμενός της και η κολλητή της την πούλησαν με τον χειρότερο τρόπο και μετά συνέχισαν τη ζωούλα τους μια χαρά. Έχτισαν καριέρες, έγιναν διάσημοι, έβγαλαν λεφτά, τα έφτιαξαν μεταξύ τους... Α! Παντρεύτηκαν κιόλας, αυτό το ξέχασα».

«Μη μου παριστάνεις εμένα τον ηθικολόγο. Δική σου ιδέα ήταν κι αυτό. Εσύ μου την έπεςες, εσύ έκανες και την πρόταση γάμου, που να μην έσωνες!»

«Κι εσύ... δυσκολεύτηκες πολύ να δεχτείς. Σε ποιον τα πουλάς, μωρέ, αυτά; Μεταξύ μας μιλάμε τώρα», της φώναξε νευριασμένος.

«Και τι θες, Μάρκο;» νευρίασε πάλι η Φαίδρα χτυπώντας το χέρι της στο γραφείο.

«Σταμάτα να φωνάζεις! Δεν χρειάζεται να μας ακούσει όλος ο όροφος».

«Σταμάτα τότε να με προκαλείς».

Έπεσαν πάλι οι τόνοι. Ο Μάρκος έβαλε φρένο στην οργή του και στη στείρα αντιπαράθεση, δεν θα οδηγούσαν πουθενά οι τσακωμοί και οι φωνές. Ότι λάθη είχαν γίνει στο παρελθόν δεν διορθώνονταν πλέον. Αυτό που χρειαζόνταν τώρα ήταν να βρεθεί και πάλι μια έξυπνη λύση για να διευθετηθεί αναίμακτα το θέμα, και φυσικά, όσο το δυνατόν πιο ευνοϊκά για τον ίδιο.

Είδε τώρα τη Φαίδρα που σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα κι έκλεισε με την παλάμη της τα μάτια, σαν να πάλευε να χαλιναγωγήσει τα νεύρα της. Όσο κι αν ήθελε να παραστήσει την άνετη, η αγωνία είχε αρχίσει να την τσακίζει, φαινόταν από τη στάση του σώματός της και το ανεπαίσθητο τρέμουλο των χεριών της.

Γύρισε κι αυτός και κάθισε πίσω απ' το γραφείο του. Έχωσε το κεφάλι μέσα στα χέρια του και αφέθηκε να βουλιάξει σε ένα σκοτεινό παρελθόν που είχε κάνει τιτάνια προσπάθεια να ξεριζώσει από μέσα του. Όμως παρά την προσπάθεια, δεν τα είχε ακόμα καταφέρει. Όσα είχαν διαδραματιστεί πριν από δεκατρία χρόνια είχαν αφήσει ανεξίτηλα τα αποτυπώματά τους στην ψυχή του.

Και τώρα ζητούσαν δικαίωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το ίδιο βράδυ

Είχε νυχτώσει όταν η Φαίδρα Μαραγκού μπήκε στο διαμέρισμά της στο Κολωνάκι. Είχε ακυρώσει όλες τις υπολοίπες δουλειές της και ήταν ίσως μία από τις ελάχιστες φορές που άφησε την αυριανή εκπομπή της αποκλειστικά στα χέρια των συνεργατών της. Τώρα δεν είχε διάθεση ούτε μυαλό να κάνει οτιδήποτε. Κάθε συζήτηση για προγραμματισμούς, συνεντεύξεις και καλεσμένους έμοιαζε με θηλιά στον λαιμό της.

Ακόμα και με τον Μάρκο δεν είχαν μιλήσει περισσότερο. Μετά από μια μεγάλη παύση, όπου ο καθένας αποτραβήχτηκε στον εαυτό του, σηκώθηκε και έφυγε δίχως άλλες κουβέντες ή προστριβές. Η αποφυλάκιση της Έλσας δεν ήταν κάτι που θα αντιμετωπιζόταν σαν ένα οποιοδήποτε γεγονός. Ο χειρισμός αυτού του θέματος ήθελε μεγάλη προσοχή γιατί έκρυβε αθέατες παγίδες.

«Θα είμαστε σε επαφή, μην κλείσεις τα τηλέφωνα», της είχε πει εκείνος όταν σηκώθηκε και φόρεσε το παλτό της.

Ένα ξερό «καλά» ήταν η απάντησή της πριν περάσει την πόρτα του γραφείου του με εντελώς διαφορετικό ύφος από αυτό που είχε μπει.

Και τώρα, με ένα ποτήρι ούισκι στο χέρι, γέμιζε την

μπανιέρα της για να κάνει ένα ζεστό αφρόλουτρο, ελπίζοντας πως θα τη χαλαρώσει. Την τρώμαζε το αύριο που ξημέρωνε, είχε θολούρα, άγχος και οσμή αβεβαιότητας. Η αποφυλάκιση της άλλοτε επιστήθιας φίλης τους θα μπορούσε να φέρει πολλές ανατροπές στις ζωές τους. Το καθετί εξαρτιόταν από την Έλσα κι αυτό εκνεύριζε τη Φαίδρα, που ήθελε να έχει τον απόλυτο έλεγχο όλων των καταστάσεων που την αφορούσαν.

Βέβαια, η σιωπή της Έλσας όλα αυτά τα χρόνια κουβαλούσε μια νότα αισιοδοξίας. Η Φαίδρα ήθελε να ελπίζει ότι μετά από τόσα χρόνια δεν θα γύρευε εξηγήσεις και ευθύνες από τους παλιούς της φίλους. Αν την ενδιέφερε να έρθει σε αντιπαράθεση ή να τους αποδώσει ευθύνες για όσα είχαν διαδραματιστεί εκείνο το καλοκαίρι, θα το είχε κάνει τότε που έπρεπε. Τουλάχιστον ως τη δίκη της, για να ελαφρύνει τη θέση της. Τώρα τι νόημα θα είχε;

Δεν σταματούσε όμως εδώ η προδοσία τους, υπήρχε και το δεύτερο σκέλος κι αυτό έγερνε ακόμα πιο πολύ τη ζυγαριά των ένοχων γεγονότων. Τι να πρωτομαζέψουν και πόσα να δικαιολογήσουν έτσι όπως της είχαν φερθεί;

Η Φαίδρα πέταξε τα ρούχα της και βυθίστηκε μέσα στην παχιά σαπουνάδα ως τον λαιμό. Η μυρωδιά από τα άλατα που διαλύονταν σιγά σιγά στο νερό γαργάλησε όμορφα την όσφρησή της. Θύμιζε ακριβό άρωμα, και οτιδήποτε ακριβό και πολυτελές συγκινούσε βαθιά αυτή τη γυναίκα.

Τα παιδικά της χρόνια έμοιαζαν πια να ξεθωριάζουν στο πέρασμα του χρόνου. Δεν θα τα έλεγε φτωχικά, όμως η Φαίδρα από μικρή ονειρευόταν μια πλούσια ζωή, με όλες τις ανέσεις και τα μεγαλεία. Αγαπούσε την καλοπέραση, την επίδειξη, τη χλιδή, οτιδήποτε ακριβό, και τα στόχευε με

κάθε τρόπο, αναζητώντας τους κατάλληλους ανθρώπους και τις ανάλογες καταστάσεις. Θα θυσίαζε πολλά προκειμένου να ζήσει το μεγάλο όνειρο της δόξας και του πλούτου δίχως να κοπιάσει και πολύ.

Οι γονείς της πάντα της έλεγαν να μην πιαστεί κορόιδο στη ζωή της. Αφού ήταν νέα και όμορφη, η εξυπνάδα της θα φαινόταν, αν κατάφερνε να πουλήσει σωστά και ακριβά τα νιάτα της και τα κάλλη της. Τα χρήματα ήταν τα πιο γερά σκαλοπάτια για να αναρριχηθείς γρήγορα και να μείνεις ψηλά, στο βάθρο των σπουδαίων και επιτυχημένων, αυτή ήταν η σημαντικότερη συμβουλή τους. Και έκτοτε, αυτή τη γονική συμβουλή η Φαίδρα την κρατούσε σφιχτά απ' το χέρι σαν την πιο λατρεμένη της κούκλα και δεν την αποχωρίστηκε ποτέ.

Ο πατέρας της, ο Γιώργος Μαραγκός, σε όλη του τη ζωή ήταν ιδιωτικός υπάλληλος, και μάλιστα χαμηλόμισθος. Σε μια συνοικιακή ταβέρνα δούλευε μεσημέρι βράδυ, και όταν δεν έβγαζε από κει αρκετά, έκανε κι άλλες περιστασιακές δουλειές για να προσθέτει όσο περισσότερα χρήματα μπορούσε στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Η μόρφωσή του έφτανε ως το εξατάξιο γυμνάσιο, κι αυτό χωρίς σπουδαίες επιδόσεις. Δεν μιλούσε καμιά ξένη γλώσσα, δεν ήξερε καμιά τέχνη ούτε είχε άλλες γνώσεις. Η δε περιουσία του περιοριζόταν σε ένα φτηνό μηχανάκι και ένα άγονο χωράφι στο χωριό του, έξω απ' τον Βόλο, που αν μπορούσε να το πουλήσει, θα το είχε κάνει πριν ακόμα παντρευτεί. Δεν έπιανε όμως τίποτα. Ωστόσο, ήταν δουλευταράς και άξιος. Από μικρό παιδί στη βιοπάλη, ήξερε καλά πώς βγαίνουν τα λεφτά και τα υπολόγιζε. Είχε όμως μια μεγάλη αδυναμία, την κόρη του, και εκείνη μπορούσε να υπερβεί τα όρια.

Η μάνα της, η κυρία Καίτη, κι αυτή του γυμνασίου, ήταν μια μέτρια μοδίστρα, αυτοδίδακτη. Ήξερε μόνο ότι της είχε μάθει η θεία της, όμως το έκανε σωστά, γιατί έπιαναν τα χέρια της. Σε παλιότερους καιρούς κατάφερνε να φέρνει κάποια χρήματα στο σπίτι, όμως πλέον με κόπο έβγαζε μισό μεροκάματο. Μουρμούριζε η Καίτη όλη την ώρα επειδή ζοριζόταν όχι μόνο η τσέπη της, αλλά και η υπερηφάνειά της. Όμως ελάχιστες γυναίκες έραβαν πια τα ρούχα τους. Με τόσα έτοιμα και φτηνά που είχαν γεμίσει τα μαγαζιά, καμιά δεν πλήρωνε μεροκάματα σε μοδίστρες. Ότι έβγαζε ήταν από μεταποιήσεις και μικροδιορθώσεις που της έφερναν γνωστές και γειτόνισσες.

Και η Φαίδρα, το λατρεμένο και μονάκριβο στολίδι τους. Από τη μέρα της γέννησής της την είχαν βάλει εκεί ψηλά, στον χρυσό της θρόνο, σαν την πεντάμορφη πριγκίπισσα της ζωής τους. Η Φαίδρα ήταν το άλφα και το ωμέγα όλων των προσπαθειών και των προσδοκιών τους. Τίποτε άλλο στη ζωή τους δεν μετρούσε πιο πολύ.

Και εκείνη είχε μάθει να απολαμβάνει τα μεγαλεία που της πρόσφεραν απλόχερα οι γονείς της και να καμαρώνει. Συχνά ζητούσε κι άλλα, κι ας ήξερε πως έκοβαν από παντού για να της τα δώσουν. Τους έβλεπε συχνά να χρεώνονται, να δανείζονται, να σφίγγουν παραπάνω το ζωνάρι, να σκοτώνονται στη δουλειά, όμως δεν την ένοιαζε, αν εκείνη ήθελε κάτι, ο κόσμος να χαλούσε, έπρεπε να το αποκτήσει.

Έτσι, την πιο λαμπρή συμβουλή τους, αυτή με τα λεφτά, την είχε ακολουθήσει πρώτα με τους ίδιους. Και την ακόμα πιο λαμπρή, να φανεί έξυπνη και να τυλίξει κάποιον πλούσιο γαμπρό για να ξεφύγει μια για πάντα απ' τη φτώχεια και τη μιζέρια, την είχε κάνει λάβαρο στη ζωή της.

Ωστόσο, η ίδια η ζωή της τα είχε φέρει λίγο διαφορετικά. Μπορεί κάποια απ' τα μεγαλεπήβολα σχέδιά της, που αφορούσαν τη δόξα και τα χρήματα, να είχαν μπει στις ράγες που ήθελε, όμως οι μαύρες σκιές του παρελθόντος δεν την είχαν ξεχάσει. Και τώρα επανέρχονταν πιο πειστικές και αγχώδεις κι αυτό την ξεβόλεψε.

Σάλεψε τώρα μέσα στην μπανιέρα σαν να την έπιασε ένα ανεξήγητο ρίγος. Άνοιξε τη βρύση με το ζεστό νερό και το άφησε να τρέξει. Ήθελε να ανεβάσει τη θερμοκρασία του νερού, όμως ήταν άσκοπο. Αυτό που στην πραγματικότητα είχε προκαλέσει την ανατριχίλα της ήταν οι σκέψεις που είχαν καθίσει ολόγυρά της και την παρατηρούσαν λες και ήταν περίεργον μέσα σε γυάλα. Την κοιτούσαν και την πάγωναν με το βλέμμα τους, την ακινητοποιούσαν, κι αυτές τις σκέψεις δεν θα μπορούσε να τις ζεστάνει ούτε με το πιο καυτό νερό του κόσμου. Δεν θα μπορούσε να τις διώξει ούτε αν κατέβαζε ένα μπουκάλι ουίσκι.

Έκλεισε τα μάτια να μην τις βλέπει. Δεν άντεχε. Όμως ήταν άσκοπο, εκείνες συνέχιζαν να υπάρχουν ολοζώντανες ακόμα και πίσω απ' τα κλειστά της βλέφαρα. Ξυπνούσαν μία μία τις στιγμές με τα αναπάντεχα γεγονότα της ηλικίας των είκοσι τριών της χρόνων.

Σε εκείνο το νησί...

Εκείνο το καλοκαίρι...

Και οι τρεις μαζί...

Ο εφιάλτης σύρθηκε ύπουλα κοντά της. Αναρίγησε πάλι άθελά της.

Την τρώμαζε τόσο πολύ που επέστρεφε...



Ο Μάρκος έμεινε ως αργά στο γραφείο του. Η αναπάντεχη είδηση που του είχε φέρει η Φαίδρα το μεσημέρι τον βρήκε εντελώς απροετοίμαστο. Σμπαραλία έγινε η διάθεσή του, ανατρέποντας μαζί και όλα του τα σχέδια. Με το που έφυγε η πρώτην σύζυγός του, ακύρωσε αμέσως ένα επαγγελματικό ραντεβού και το δείπνο με δυο συναδέλφους δικηγόρους και έμεινε σαν χαμένος να μηρυκάζει το αναπάντεχο γεγονός. Ένα γεγονός που του έκοβε κάθε όρεξη για δουλειά, κοινωνικές συναναστροφές, ακόμα και για γκουρμέ φαγητό.

Μόλις πήγε οκτώ, μπήκε στο αυτοκίνητό του και τράβηξε προς την παραλιακή. Ήθελε να οδηγήσει και να σκεφτεί. Όμως και οι σκέψεις που έρχονταν δεν ήταν ευχάριστες. Για αλλού τις ξεκινούσε κι αλλού τον γύριζαν αυτές, σαν να τον κορόιδευαν μέσα στα μούτρα του. Και εκείνη η λέξη... βούιζε διαρκώς μέσα στα αφτιά του και επαναλαμβανόταν, λες και πάλευε να του τσιτώσει κι άλλο τα νεύρα.

Αποφυλακίζεται! Αποφυλακίζεται! Αποφυλακίζεται!

Έφτασε μέχρι το Σούνιο κι ύστερα πήρε πάλι τον δρόμο της επιστροφής δίχως καν να βγει απ' το αυτοκίνητο. Οδηγούσε γρήγορα, νευρικά, κάρφωνε με βία τις ταχύτητες καθώς τις άλλαζε, και κάποιες στιγμές που πνιγόταν, βλαστημούσε και πατούσε το γκάζι τέρμα, σαν να ήθελε να εκτονώσει τον θυμό του πάνω σε αυτό. Όμως ούτε έτσι έφυγε η ένταση.

Στο Παλιό Φάληρο σταμάτησε. Κατάλαβε πως ούτε η οδήγηση θα τον βοηθούσε να ηρεμήσει. Άφησε το αυτοκίνητο σε έναν δρόμο και βγήκε λίγο να περπατήσει. Πίσω του έτρεξαν πάλι η ένταση και τα νεύρα. Άρχισε λίγο λίγο να τον ζυγώνει και η κούραση όλης της μέρας, το άδειο του στομάχι, η μοναξιά...

Ο Μάρκος βάρυνε κι άλλο.

Κόντευαν μεσάνυχτα κι αυτός συνέχιζε να βολοδέρνει κυνηγημένος από άκαρπες σκέψεις και φαντάσματα, από καταστάσεις που δεν ήθελε να θυμάται. Είχε πιστέψει πως αυτή η ιστορία, καλώς ή κακώς, είχε κλείσει. Όμως να που δεν ήταν έτσι. Μόλις σήμερα είχε επανέλθει και τον τρέλαινε που δεν έβρισκε κάτι να την ξεφορτωθεί. Τόσες ώρες κι ούτε μια λύση δεν κατάφερε να σκεφτεί. Το πρόβλημα με την Έλσα παρέμενε πάντα παρόν και φλέγον.

Δεν ήταν του χαρακτήρα του οι ευαισθησίες και οι συναισθηματισμοί. Κανονικά θα έπρεπε να το δει ψυχρά και να το αντιμετωπίσει πρακτικά και με την ανάλογη σκληρότητα. Εκείνη η παλιά ιστορία όμως ήταν ζυμωμένη με την πιο ξέγνοιαστη κι ευαίσθητη περίοδο της ζωής του. Τότε που ήταν νέος, που είχε αγνά αισθήματα, ίσως και λίγο ρομαντισμό, που μετρούσε μέσα του η συνείδηση. Τώρα όλα αυτά είχαν εξαφανιστεί από τη ζωή του σαν να μην υπήρξαν ποτέ.

Τι σαχλαμάρες κάθεσαι και σκέφτεσαι;

Τον τράβηξε αυστηρά απ' το αφτί η πρακτική του πλευρά. Το παρελθόν ήταν παρελθόν, παιδιάστικα πράγματα που δεν είχαν πια θέση στη ζωή του. Το ζητούμενο ήταν τι θα μπορούσε να κάνει σήμερα. Στο παρόν βρισκόταν το πρόβλημά του. Αυτό ζητούσε επείγοντως λύση.

Σκέψου, Μάρκο, σκέψου κάτι, κάτι...

Φράκαρε κάποια στιγμή το μυαλό του από την πίεση. Το ένιωσε να πιέζει τα μηνίγγια του έτοιμο να τα σπάσει. Κατάλαβε πως δεν άντεχε άλλο αυτό που γινόταν. Χρειαζόταν επείγοντως κάτι για να ξεφύγει, να εκτονωθεί, να ξεχαστεί.

Ανέκοψε λίγο το νευρικό του βήμα καθώς μια σκέψη τρύπωνε στο μυαλό του. Προβληματίστηκε προς στιγμήν.

Στην παρούσα φάση θα προτιμούσε να αποφύγει τη Σίλια, όμως έτσι όπως ήταν απόψε, μόνο εκείνη μπορούσε να τον ανεχτεί.

Κοίταξε προβληματισμένος το κινητό του. Ύστερα το αποφάσισε. Κάλεσε με μισή καρδιά τον αριθμό της.

«Έλα, μωράκι», άκουσε ναζιάρικη τη φωνή της.

«Είσαι σπίτι;» τη ρώτησε ξερά.

«Ναι, μωρό μου».

«Είσαι μόνη;»

«Και να μην ήμουν, για σένα θα τον έδωχνα, όποιον κι αν είχα», του είπε με νόημα.

«Καλά, έρχομαι».

Έκλεισε δίχως άλλα λόγια.



Σε ένα τέταρτο χτυπούσε το κουδούνι της μονοκατοικίας που έμενε η Σίλια. Την είδε να ανοίγει και να στέκεται προκλητικά στην πόρτα. Φορούσε μόνο ένα κοντό διάφανο νυχτικό, τίποτε άλλο. Η γύμνια της τον ξεσήκωσε αστραπιαία.

«Καλώς το μου. Πού χάθηκες τόσο καιρό; Μου έλειψες», του είπε εκείνη με ψεύτικο παράπονο.

Ο Μάρκος δεν της απάντησε. Την άρπαξε απ' το χέρι και την τράβηξε κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα.

«Ξαναμμένο μου ήρθες, κουκλάκι;»

«Σκάσε, Σίλια», τη διέταξε, «κουβέντα δεν θα βγάλεις απόψε. Λέξη!»

Εκείνη υπάκουσε δίχως άλλο σχόλιο. Ξάπλωσε ανάσκελα και κυλίστηκε στο κρεβάτι όλο πρόκληση.

Ο Μάρκος πέταξε στα γρήγορα τα ρούχα του και την τράβηξε βίαια κοντά του. Ήθελε να ξεφορτώσει επάνω της

όλη του την ένταση όσο πιο γρήγορα γινόταν. Όταν η ζωή του σκοτείνιαζε και τα νεύρα του τυλίγονταν σαν θηλιά στον λαιμό του, μόνο μια γυναίκα σαν τη Σίλια μπορούσε να δεχτεί αυτά που έλεγε και έκανε. Η τρέλα που τον έπιανε μετατρεπόταν σε μανία, σαν να τον έβαζαν πίσω από κάγκελα. Οτιδήποτε τον περιόριζε ή τον πίεζε έμοιαζε εκείνη τη στιγμή με αβάσταχτο βάρος. Γινόταν απότομος, οι κινήσεις του βίαιες, τα λόγια του χυδαία. Έπεφτε μαύρο στη σκέψη του, χανόταν κάθε ευελιξία στη συμπεριφορά του, στέρευε η φαντασία του. Τότε, ούτε στις συνουσίες του δεν υπήρχε ποικιλία. Μια στάση μόνο επέλεγε, ίσα να αρέσει σ' εκείνον, να τον ικανοποιήσει στα γρήγορα για να εκτονωθεί.

Την έστησε στα τέσσερα μπρος του μιλώντας της με προσβλητικά λόγια. Έσκισε με μια απότομη κίνηση το νυχτικό της και μπήκε μέσα της. Επιβλήθηκε στο κορμί της με όλη του τη δύναμη, σαν να όριζε τα πάντα σε εκείνη τη γυναίκα. Δεν τον ένοιαζε αν της άρεσε αυτό που έκανε, αδιαφορούσε αν την πονούσε, ο εαυτός του και η ικανοποίησή του μετρούσαν μονάχα.

Και ξαφνικά, το βλέμμα του έπεσε στον καθρέφτη που υπήρχε μπροστά τους. Είδε τα είδωλά τους σε αυτή τη στάση και ερεθίστηκε περισσότερο. Άρχισε να επιταχύνει τις κινήσεις του. Κοιτούσε την εικόνα τους επίμονα και φόρτωνε, φόρτωνε. Τα λόγια του έγιναν πιο χυδαία. Την άρπαξε απότομα απ' τα μαλλιά και την κόλλησε εντελώς επάνω του. Την είδε που μόρφασε. Ένα βουβό βογκητό πόνου βγήκε απ' τα χείλη της, αλλά καθόλου δεν τον ένοιαζε, ακόμα και ο πόνος που της προκαλούσε τον διέγειρε.

Και συνέχισε να ικανοποιεί το ζωώδες κι αγόρταγο ένστικτό του με τον τρόπο που ήθελε. Μέχρι που ξέσπασε η

έκρηξη. Βόγκηξε δυνατά ξεστομίζοντας βρισιές και φωνές καθώς το κορμί του τρानταζόταν απ' τις συσπάσεις της σεξουαλικής του εκτόνωσης. Τα χέρια του χτύπησαν αλύπητα όσα σημεία πάνω της τον προκαλούσαν, λες και ήθελε να τα εκδικηθεί. Όταν πέρασε η έξαψη, την έριξε στο πλάι σαν άδειο σακί και ξάπλωσε ανάσκελα ανασαίνοντας βαριά.

Για λίγο έπεσε σιωπή. Μόνο οι ακανόνιστες αναπνοές τους ακούγονταν.

Λίγο μετά εκείνη σηκώθηκε αμίλητη και έφυγε κάπου μέσα. Σε πέντε λεπτά επέστρεψε με ένα ποτήρι ούισκι με πολλά παγάκια. Το άφησε δίπλα του και ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι δίχως να μιλά.

Ο Μάρκος ήπие δυο απανωτές γουλιές, σχεδόν σαν φάρμακο. Το αλκοόλ του έφερε λίγη ακόμα ηρεμία.

«Τρίψε μου λίγο την πλάτη», της είπε με ηπιότερο τρόπο τώρα και γύρισε μπρούμυτα. Την ένωσε να έρχεται από πάνω του. Τα χέρια της άρχισαν να μαλαζουν απαλά τους μυς στον αυχένα και στους ώμους του. Αφέθηκε στην ευεργετική τους δράση. Η μεγάλη πίεση σιγά σιγά υποχωρούσε.

Έκλεισε για λίγο τα μάτια του.

Στο πρώτο κιόλας σκαλοπάτι της ηρεμίας τον βρήκαν ανοχύρωτο τα παλιά γεγονότα και τρύπωσαν μέσα του δίχως να το καταλάβει. Οι εικόνες κύλησαν αργά στην αρχή, δίχως εντάσεις και σκοτεινιά, μετά χώθηκαν κι άλλα, πιο δύσκολα, πιο αγχώδη, πιο επώδυνα.

Λάθη...

Σκιές...

Ενοχές...

Αίμα...

Δεν είχε τρόπο να τα σταματήσει. Τα είδε όλα απ' την

αρχή. Στιγμές και συμβάντα σκληρά, που αναδύονταν απ' το παρελθόν κουβαλώντας αγωνία και τρόμο. Μια τόση δα κίνηση στο ένα του δάχτυλο... και ακαριαία είχε αλλάξει η πορεία της ζωής του και τριών άλλων ανθρώπων. Και τώρα τα κοιτούσε να επανέρχονται ανεμπόδιστα, θυμίζοντάς του το πιο τραγικό του λάθος. Δεν ήταν εύκολο να τα σβήσει ούτε να τα ξεχάσει. Μόνο να τα κουκουλώσει μπορούσε, εκείνα όμως έβρισκαν χαραμάδες να ξεγλιστρήσουν μέσα από μια τόσο τρύπια συνείδηση όσο ήταν η δική του.

Απέστρεψε τώρα το πρόσωπο σαν να μην άντεχε, σαν να τον τύφλωσε ένα έντονο φως. Ύστερα έγινε αντηλιά, που θάμπωσε και αλλοίωσε την πραγματική εικόνα και τον άφησε να βλέπει μόνο αυτά που ήθελε.